

Jardins de Can Godó

Teià

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer Sebastià Dalmau, 2

Coordenades:

Latitud: 41.501458464204
Longitud: 2.320314269584
UTM Est (X): 443272
UTM Nord (Y): 4594649

Classificació

Número de fitxa 08281 - 79
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estil / època: Contemporani Neoclàssic
Segle XX
Autoria de l'element: Nicolau Rubió i Tudurí
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: BCIL, 8-10-2015 (POUM)
Nivell B
(Art. 71 del Text refós de la Llei d'Urbanisme DL 1/2010)
IPA-9070

Número inventari
Generalitat i altres inventaris

Accés Restringit
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 08281A001000070000ZO
Autoria de la fitxa Àlvar Saez Puig
Data de registre de la fitxa: dl., 15/02/2021 - 11:43

Descripció

Aquests jardins estan plens d'al·lusions a la tradició italiana dels jardins penjats, desplegats en terrasses.

Són obra de l'arquitecte Nicolau Rubió i Tudurí.

Observacions:

Nicolau Rubió i Tudurí fou arquitecte, dissenyador de jardins, urbanista i escriptor.

Maó, Menorca, 5 de febrer de 1891 -Barcelona, 4 de maig de 1981

Fill del general d'enginyers Marià Rubió i Bellver i nebot de Joan Rubió i Bellver. Establert a Barcelona, estudià a l'Escola d'Arquitectura, on obtingué el títol el 1915. Fou deixeble de Francesc d'A. Galí i de Jean Forestier. Fou professor d'arquitectura de jardins a l'Escola Superior dels Bells Oficis i des del 1917 director dels jardins públics de Barcelona. Succeí Cebrià de Montoliu com a secretari de la societat La Ciutat-Jardí (1920). Col·laborà amb Forestier en la realització del parc de Montjuïc i vers el 1925 introduí a Catalunya el jardí de paisatge (plaça de Francesc Macià, de Barcelona). Dissenyà, entre altres, els jardins de Santa Clotilde de Lloret de Mar (1919) i del palau de Pedralbes (1927) i el Turó Park (1933) a Barcelona. Amb Dufy i Llorens i Artigas exposà jardins de saló a Barcelona (1932). Publicà *Jardines de Barcelona* (1929) i *El jardí meridional* (1934). Com a arquitecte planejà i inicià (1920) l'església de Montserrat a Pedralbes, inserida de ple en el brunelleschisme i que continuà Duran i Reynals. Introduí a Catalunya un cert racionalisme amb el pavelló de Ràdio Barcelona al Tibidabo (1922). En el seu llibre *Diàlegs sobre l'arquitectura* (1927) introduí elements del pensament de Le Corbusier. Per a l'Exposició Internacional de Barcelona del 1929 construí els hotels de la plaça d'Espanya, on alternà el classicisme amb l'ús del maó vist. En la mateixa exposició presentà, en col·laboració amb R. Argilés, el projecte *Barcelona futura*, on potenciava el creixement natural. El 1931 publicà a París *Actar*, defensa de l'arquitectura de la màquina i del moviment, i l'any següent participà en el Primer Congrés d'Arquitectes de Llengua Catalana en la ponència de política urbanística. Per encàrrec de la Generalitat, el 1932 publicà, amb el seu germà Santiago, un *Pla de Distribució en Zones del Territori Català (Regional Planning)*, un dels primers intents de planificació territorial a gran escala fets des del govern. Influït pel racionalisme, construí l'edifici de la Metro Goldwyn Mayer a Barcelona (1934). Col·laborà a *D'Ací i d'Allà*, *Revista de Catalunya*, *Mirador*, *La Publicidad i Arquitectura i Urbanisme*. Poc abans de la seva mort quedà enllestida la realització del seu últim projecte: un jardí per a la plaça de Gaudí de Barcelona, al davant de la portada del Naixement del temple de la Sagrada Família. Com a creador literari publicà *Cacera en el no-res* (1954), *Un crim abstracte o el jardiner assassí* i *No ho sap ningú* (1961). Dins del camp dels llibres de viatges: *Caceres a l'Àfrica tropical* (1926), *Sahara-Níger* (1932) i *Viatges i caceres a l'Àfrica negra* (1960), d'una gran qualitat literària. Exiliat uns quants anys a París des del 1937, col·laborà a *La Tribune des Nations* i hi publicà la traducció de la seva obra de caceres i l'influent assaig *La Patrie latine* (1945). En el camp teatral presentà, entre altres, *Un sospir de llibertat* (1932) i *Ulisses a l'Argòlida* (1962). Home polifacètic, la seva figura és una de les més obertes i representatives del Noucentisme.

Història

Can Godó és un dels edificis més impactants de Teià. Es tracta d'una reconstrucció neomedievalista realitzada el 1916 sobre una masia del segle XVII coneguda com can Messeguer. Aquesta casa havia estat

propietat del noble i militar austriacista Sebastià Dalmau i Oller. En una llinda de la façana lateral hi ha un escut austríac amb la inscripció "Gotzen 1704". Als inicis del segle XX la casa va ser adquirida per Ramon Godó, que va encarregar la transformació de l'edifici a l'arquitecte modernista Josep Majó Ribas, que uns anys abans havia projectat l'edifici de la Vanguardia, a Barcelona. L'edifici té un aire casteller reforçat pel coronament emmerletat i una torre en un dels angles. L'ornamentació de les façanes utilitza elements neogòtics. La casa manté, tanmateix, la planta i l'estructura interior de la masia del segle XVII. Al costat de l'entrada hi ha la capella, també de caire historicista.

El jardí va ser projectat per Nicolau Rubió i Tudurí.

Bibliografia

<https://www.enciclopedia.cat/ec-gec-0057244.xml>

<https://www.poblesdecatalunya.cat/element.php?e=2187>

